

До розповіді про завідувача ЛОР-відділення дорожньої поліклініки Романа Кельбаса мене спонукали добрі відгуки про лікаря від його колег та пацієнтів. З'ясувалося, що за несподіваною для мене відсутністю амбіцій лікаря ховаються професіоналізм, альтруїзм та багато інших достойних якостей. Я вирішила, що нема особливого сенсу презентувати посаду чи професійні досягнення цього чоловіка, якщо своє покликання – повсякчас допомагати людям – він демонструє на практиці.

Роман Кельбас зізнається, що з дитинства мріяв стати археологом.

та завершення, тому не вважаю, що на професійній ниві у мене вже все склалося. Щодо посади, то не бачу в цьому якоїсь особливої своєї заслуги – так розпорядилася доля.

– На що Ви опираєтеся у своїй роботі і чи не втомилися від її одноманітності за 28 років?

– Як і годиться керівникові, у роботі насамперед роблю ставку на колектив, у якому працюють розумні, інтелігентні й тактовні люди, без яких я багато чого не зміг би зробити. Працівники поліклініки і відділення – це не лише колеги по роботі, а й друзі у житті. Ми інколи разом відпочиваємо, допомагаємо один одному.

Однак батьки відсунули набір його "рожеві" фантазії про могили скіфів і сарматів. А оскільки в дитинстві та юності йому часто доводилося захоплено спостерігати за роботою медиків, то врешті він вирішив піти у медицину.

У 1985 році після закінчення Львівського медичного університету ім. Данила Галицького Роман Кельбас за розподілом потрапив у ЛОР-відділення Клінічної лікарні Львівської залізниці. І з того часу ось уже 28 років пов'язаний із залізницею.

– Пане Романе, як Ви вимірюєте успіх у своїй роботі?

– Складно говорити про це відверто. Загалом – моя робота мені подобається, але я не можу сказати, що відданий тільки їй. Є багато речей, які потребують доопрацювання

Другий важливий момент – за 28 років я досить добре вивчив специфіку залізничної праці, тож можу об'єктивно дивитися на багато речей, знаю, якими захворюваннями залізничники найчастіше "платять" за відданість роботі і тому ставлюся до них із повагою та розумінням.

– Я декілька разів чула одну цікаву версію і нарешті маю нагоду запитати про це у медика. Кажуть, що фізична хвороба здебільшого є наслідком душевної. Що скажете про це Ви?

– Не знаю, наскільки коректно лікареві відповідати на таке запитання, але вважаю це твердження безбідставним. На мою думку, більшість недуг "криються" у нашій голові, у нашому способі мислення. Ясна річ, що пересічна людина не

може зусиллям волі наказати хворобі зникнути, але багато клопотів зі здоров'ям вона собі таки "надуває". Якщо людина живе на позитиві і вірить у свої сили, то все у неї складається добре, це допомагає їй долати недуги і бути здоровішою. У мене, наприклад, такий підхід: я ніколи спеціально не вимірюю собі температуру, нема градусника – нема і градусів.

Як лікар, я також не маю морального права категорично стверджувати, що профілактика – це зайве. Однак із практики знаю людей, які аж надто себе люблять і часто зловживають саме профілактикою. Тому вважаю, що поміркованість корисна в усьому, і у любові до себе – теж.

– А хто Ви поза роботою?

– Син свого батька, чоловік своєї дружини, громадянин своєї країни. А ще трохи пасічник – не можу занедбати батькову справу. Разом з тим не марную час на телевізор і на соціальні мережі.

– Якби зараз Ви мали мож-

"Лікарю корисно відчувати страх і вміти його контролювати..."

ливості робити все, що захочете, чим би займалися?

– Подорожував би. Завжди стараюся всі свої відпустки використовувати продуктивно. Трошки світу я вже побачив: Таїланд, Шрі-Ланку, Домініканську Республіку, балканські країни, Об'єднані Арабські Емірати та ін. Однак це – мало в порівнянні з тим, що мені хотілося б. Маю дуже велике бажання відвідати Тибет, Нову Зеландію, Мексику, Перу, Грузію. Вітчизняна туристика, відверто кажучи, лякає своєю безкультурністю. Тим менше і тут є багато ще незвіданих місць. Зокрема Тернопільщина, регіон Дністровського каньйону тощо.

– Знаю, що Ви маєте непросте і навіть небезпечне хобі – парашутний спорт. Хто відкрив для Вас це захоплення?

– Я люблю екстрим (хоч і не люблю цього слова!), де учасник може впливати на ситуацію, у якій опиняється. Твердий намір здійснити свій перший стрибок я мав ще під час навчання в університеті. Навіть медкомісією пройшов успішно. Однак коли прийшов оформлятися в аероклуб, повідомили, що помер Брежнев, і тоді наш політ скасували. Ця подія мені все зіпсувала, і мрія надовго відійшла на "задній план".

Вдруге я серйозно за це взявся вже у зрілому віці, після того, як у нашій поліклініці проходив медогляд пілот-парашутист Львівського аероклубу. Зважився, стрибнув раз, другий, третій, а далі вже важко було спинитися... Спочатку приїжджав стрибати у своє задоволення – це був такий спосіб проведення вихідних, потім почав працювати в клубі лікарем. Тоді я навіть не міг подумати, що мене це так сильно захопить. Складно словами висловити ті незвичайні відчуття й емоції, які охоплюють, коли перебуваєш у небі: вибух адреналіну, кипіння крові, відчуття повноти життя.

– Зараз стрибки з парашутом стали популярною розвагою у молоді. Наскільки це потрібно чи не потрібно молодій людині?

– Треба чи не треба – кожен

для себе вирішує сам. Мені це було треба. Комуś іншому – може, й ні. Для мене це насамперед необхідні відчуття, можливість відчувати страх, і свій контроль над ним.

– Чи часто трапляються невдалі стрибки, які супроводжуються травмами?

– Про невдалі випадки не люблю говорити. Сам одного разу переоцінив свої можливості й мав неприємності. На щастя, цей випадок не відбив бажання і не додав страху, навпаки – додав азарту.

Як лікар, переконався, що причина травм зазвичай одна – неухважність і несерйозне ставлення

до інструктажу.

– Як Ви ставитеся до часу? Чи маєте звичку підбивати підсумки, чи, може, час для Вас – умовність?

– Швидше умовність, бо я не вважаю себе надто зорганізованою людиною. Ще з університету, коли я вперше вирішив все собі планувати і розписувати, у мене це не зовсім виходило. І тепер я також не надто клопіткий у цьому. Щоправда, у такі визначні дні, як, наприклад, день народження чи Новий рік, ловлю себе на думці: "Час біжить швидко – от іще один рік минув".

Спілкувалася Оксана ЛОЇК

Реклама

ЗА КРЕДИТАМИ – В КРЕДИТМАРКЕТ!

► До 75 000 грн
► До 36 місяців
► Без застави

ЦІНИ ЗНИЖЕНО!

Контакт-центр:
0-800-508-707

www.KreditMarket.ua

м. Львів, вул. Городецька, 12
Тел.: 0675024178; (032) 253-23-38

м. Львів, вул. Кн. Ольги, 114
Тел.: 0672180832; (032) 253-23-39